

Táncművészet

Sziráky Gábor: Téli rege

William Shakespeare: Téli rege (4. felvonás, 1. jelenet)

Rendező és koreográfus: Sziráky Gábor

Zene: Sounds of Saturn, Windbells

Színész: Horváth Károly

Szólista: Tóth Karolina

Videó: Gábor András, László Péter

<https://www.femmeharmone.com/a-noi-dimenzio/iii-efolyam-1-szam/tancmuveszet7/sziraky-gabor-teli-rege/>

Sziráký Gábor filmetűdjeinek eszköztára már a méretkorlátoknál fogva sem engedi a lehetőségek burjánzását. Az alkotás kihívása éppen az, hogy balettre avagy általánosabb értelemben mozgásművészetre alapozott 5-10 perces felvételen miként lehet egy kerek, egész mondanivalót átadni a nézőnek. Ilyen időkeretbe a dolog természeténél fogva nem fér bele epikus mondanivaló, s ilyenformán előtérbe kerül a balett természetében egyébként is készségi szinten kínáló, absztrakt szimbolikák alkalmazása. Egy alkotásban a szimbólumok abban az esetben működnek rendeltetésüknek megfelelően, ha a nézőnek nem megfejteni és azonosítani kell, hanem közvetlenül hatnak az archetipikus tudati rétegeire. Egy-egy jól megformált mozdulatsor adekvát jelentéshordozója lehet a kétségbeesésnek vagy az örömelemnek, s a kellő hangsúllyal elhelyezett diszpozíciót követően határozott, bár elvont tartalmakon vezetheti a figyelmet.

A néző helyzete egyszerre könnyű és nehéz is. Könnyű, amennyiben szabadon meg tudja nyitni magát a látvány befogadására, mert ez esetben csak hagyni kell hatni a művet. Nehéz viszont, ha a hangolódást korábbi élmények, elvárások, sztereotípiák befolyásolják, és széttörik, vagy egyáltalán nem engedik érvényesülni a látvány absztrakt szintjét.

Sziráký Gábor nagy gonddal építi fel filmetűdjei jelentésrétegeit, és olyan apró részletekben is szimbolikákat működtet, amelyek jelenléte esetleg csak a film többszöri megtekintését követően tudatosítható. Érdeemes vállalkozni a mozdulatok finomságaiban, a fények, hangok összjátékának részleteiben rejlő gazdag tartalmak felderítésére. A fentieknek megfelelően nem fog szemünk elé tárulni Shakespeare drámájának eseményhorizontja, azonban Perdita behív magához bennünket a koordinálatlan idő végtelenjébe, a rege problematikájának örök jelenlétébe.

(Szerk.)